

: Posamezna številka 6 vinarjev :

„JUTRO“ izhaja vsak dan — tudi ob nedeljah in praznikih — ob 3. zjutraj, ob ponedeljkih ob 10. dopoldne. — Naročnina znaša: v Ljubljani v upravnistvu mesečno K 1 20, z dostavljanjem na dom K 1 50; s pošto celoletno K 20—, polletno K 10—, četrtletno K 5—, mesečno K 1 70. Za inozemstvo celoletno K 30—. : Telefon številka 303. :

JUTRO

NEODVISEN POLITIČEN DNEVNIK.

: Posamezna številka 6 vinarjev :

Uredništvo in upravnistvo je v Franciškanski ulici 8. Dopisi se pošiljajo uredništvu, naročnina upravnistvu. Neprankirana pisma se ne sprejemajo, rokopisi se ne vračajo. Za oglašje se plača: peti vrsta 15 v, osmrtice, poslana in zahvale vrsta 30 v. Pri večkratnem oglašjanju popust. Za odgovor je priložiti znamko. : Telefon številka 303. :

Nižja in višja duhovščina.

Zadnje čase se je zgodilo na Kranjskem več slučajev, da so dobili kaplani in po deželi službojuči duhovniki ukor, ali „nos“ od klerikalne stranke v Ljubljani, ako je v njih kraju padlo število klerikalnih glasov. Nekaj mirnih duhovnikov bo zaradi tega tudi prestavljenih. To pomeni, da smatra klerikalna ali tako zv. slovenska ljudska stranka kaplane in duhovščino po deželi za svoje agitatorje ne pa za ljudi, ki naj izpolnjujejo svojo stanovsko dolžnost. Seveda klerikalci se izgovarjajo, da se oni proti naprednim strankam in proti svobodnomiselnemu časopisu bore za vero in cerkev in za duhovniške koristi, da so torej duhovniki primorani delati za njih stranko. Tudi škof ljubljanski je tega mnjenja in zapoveduje svoji duhovščini da dela za klerikalno stranko. V zadnjem volilnem boju smo imeli priliko videti, kako se je nižja duhovščina eksponirala za klerikalne kandidate in kako je to slabo uplivalo na ljudstvo. Danes se duhovščina v našem lemenatu bolj pripravlja za klerikalne agitatorje, kakor za svoj stanovski poklic. Zato ni čuda, da se velika večina naše nižje duhovščine na deželi in po mestih peča več z drugimi opravili kakor s svojimi stanovskimi dolžnostmi. Deloma je s temi opravili združen tudi dohodek in dobiček in, kar nese, tega se duhovščina že od davnih časov ne brani. Ako pa ona opravi, agitacija kupčija itd. takoj ne nosijo dobička, more upati kaplan-agitator na plačo od strani klerikalne stranke, oziroma na milost pri škofu in na — dobro faro. Tako so mnogi duhovniki primorani, da delajo in agitirajo za klerikalno stranko, ker sicer — kakor kažejo zadnji ukori in premostitve — kaplan lahko dobi iz Ljubljane izraz nezadovoljnosti višjih klerikalnih krogov in posledica tega je, da pride v nemilost pri škofu, ki ga prestavi na kako slabo faro.

Tako se daje danes v cerkvi, ki nosi na čelu ime Kristusa, prednost klerikalnim agitatorjem pred onimi mirnoljubnimi duhovniki, ki se nečejo spuščati v politiko in hočejo vestno vršiti le svojo stanovsko dolžnost. Priznati se mora, da vkljub današnji vzgoji v našem lemenatu vkljub škofovim poveljem in vkljub današnjim razmeram, po katerih je nižja duhovščina prisiljena, da agitira za klerikalno stranko, se še najdejo duhovniki, ki se zavedajo svojega poklica in se ne mešajo v politiko. Toda ti duhovniki niso priljubljeni, dobivajo ukore in so večkrat premeščeni.

Nihče ne more trditi, da bi naše ljudstvo ljubilo politikujoče in agitujoče duhovnike. Nasprotno so najbolj priljubljeni mirni duhovniki in dolžnost višje duhovščine bi bila, da bi pustila mirno duhovščino pri miru.

V nedeljo je prinesla N. Fr. Presse članek iz duhovniških krogov, kjer

govori pisatelj o razmerju med nižjo in višjo duhovščino. Višja duhovščina sedi dandanes na svojih bogatih sedežih v mestih, kot generalni štab, ima svoje spekulacije, svoje stranke, svoje kupčije in nižja duhovščina naj se peha po deželi za njene koristi in se naj bje na desno in levo, da služi višji duhovniški gospodi, in da si pribori boljše mesto.

Ta sistem ima svojo oporo prav v Rimu. Papež je sicer prevovedal duhovščini kupčijo in barantanje in kramarenje, toda dal je tudi škofom pravica, da odstavi župnike. Če jim niso po volji — tako so župniki prisiljeni, da v vsem služijo škofom in njihovim spekulacijam. Nižja duhovščina je torej danes primorana agitirati in politično delati, ker ima višja duhovščina svoje spekulacije, svoje stranke itd. Nižjo duhovščino zadene kazen v tej ali oni obliki, ako politično ne dela. Končno je tudi dober izgovor: on mora.

Vprašanje je kako dolgo se bo obdržal ta sistem. Ali niso te razmere podobne položaju pred reformacijo? Tudi takrat je nižja duhovščina morala kupčevati z najsvetejšimi stvarmi, da je polnila nikdar site cerkvene kneze, ki so za svoje razkošje potrebovali velike svote. Tudi danes se to vrši. Takrat so nastopili reformatorji, ki so na podlagi evangelija reformirali cerkev. Ali ne bo to sledilo tudi sedaj? Ali se že ne ponavljajo taki slučajji? Ali naj nižja duhovščina trpi kazen ako raste — kar je samoposebi umljivo — število naprednih glasov ko pogosto vsa agitacija nič ne izda? Ali naj trpi vsled klerikalnega terorizma ona mirna duhovščina, ki je še edina vredna svojega imena? Ali zasluži kazen oni, ki izpolnjujejo svoje stanovske dolžnosti, ker se ne smatrajo za nastavlence klerikalne stranke? Značilno je za naše razmere da so kaplani prestavljeni zaradi tega, ker je zraslo število naprednih glasov. Ali se klerikalna stranka tako boji za svoj obstoj, ali jo drži le še duhovščina? Kaj pa ko bo naprednih glasov vedno več in pride na deželo agrarna stranka? To bo ukorov in premostitev!

Deseti kongres slovenskih časnikaev v Belgradu.

Blegrad, 10. julija 1911.

Slovenski časnikaev so si za svoj letošnji jubilejni kongres izbrali prestolnico srbskega naroda, kraljevijski Belgrad, da se tam posvetujejo o svojih stanovskih vprašanjih, pa tudi o splošno slovenskih stvareh. Udeležba je od vseh slovenskih narodov prav častna. Zastopani so menda prvokrat — vsi slovenski narodi: Rusi in Poljaki, Čehi in Slovaki ter Lužički Srbi, potem Hrvatje, Srbi in Bolgari ter mi Slovenci. Slovencev je šest: gg. Pustoslemšek („Slovenski Narod“), Čotič

(„Edinost“), Gabrček („Soča“) in Trstenjak; „Jutro“ ima dva zastopnika (Plut in Zalar).

Vožnja v Belgrad.

Prav prijeten dan je bil ko smo stopili v Ljubljani v vlak, in vožnja je med govorjenjem še dosti hitro potekala. V Zagrebu smo našli hrvaške in srbske kolege, ki se pa niso peljali z nami, ampak so odšli proti Belgradu pozneje. Na zagrebškem državnem kolodvoru, kjer smo obedovali, nas je presenetil jedilni list, specialiteta prve vrste: tiskani tekst madjarsko-hrvaški, jedilni list izpolnjen samonemško. Tudi postrežba skoro izključno nemška. O felix Austria...

Iz Zagreba nas je vlak peljal po obširni rodovitni planjavi proti Belgradu. Kamorkoli seže oko, sama bogata polja in na njih zlato klasovje. Daleč, daleč v ozadju proti jugu bosensko-hercegovske gore. Bogata zemlja, krasna dežela, pa kaj pomaga — narod je zaslužjen in teptan in bogstvo izčrpavajo Nemci, Madjari in Zidje...

Nekje sta vstopila dva gospoda. Nagovorila sta prijazno enega izmed naju in sta pod raznimi pretvezami izvedeti hotela ime in če mogoče tudi imena ostalih. Ni šlo. Spoznali smo namreč takoj, da sta hrvaška špijona. In sta tudi sama priznala. No, ker sta kmalu spoznala, kako in kaj, se nam nista več vsiljevala. Ampak opomnila sta nas s svojo navzočnostjo, da smo še na Hrvaškem. Pa meji smo se bližali čedalje bolj in bolj. Se par minut in v Zemunu smo, v zadnji postaji na avstroogrskem ozemlju. Na drugem bregu Save se že svetijo luči „grada Beograda“, vlak pelje po dolgem mostu čez široko reko, našo ljubljeno hčerko Triglava, in se ustavi na belgrajskem kolodvoru, na svobodnih tleh, kjer si „prosto voljo“ vero in postave in mi stopimo na

svobodna bratska srbska tla.

Sprejem na kolodvoru sicer ni bil hrupen. saj je bila že 11. ura po noči, pa vendar prav prisrčen. Naši prijatelji Srbi so nas odvedli v naša stanovanja. Pa spat nismo mogli iti, vleklo nas je v prijazno srbsko družbo, kjer smo prav prijetno pokramljali.

Vojaška parada.

Naši prijatelji so nam povedali, da je v nedeljo zjutraj na vojaškem vežbališču izredna slavnost: kralj Peter bo izročil polkom nove zastave. Ko smo prišli tja so vojakji že stali v redu s svojimi stari zastavami, razcefranimi in raztrganimi, pa zato tudi slavni iz turških bojev. Srbska armada nam je jako imponirala. Vojaki, dasi šele par mesecev v vojašnici, že prav izvežbani. Okoli pol 9. se je pripeljal kralj, živahno aklimiran, za njim sta jahala na konjih prestolonaslednik Aleksander in princ Djordje ter številno spremstvo. Godba je zasvirala srbsko narodno himno in kralj je oddal polkom nove zastave. Nato se je podal na tribuno in polki so defilirali. Vodil

jih je prestolonaslednik. Imponirale so nam postave srbskih častnikov in generalov. Že uniforma je nekaj izredno lepega. Potem pa te junaške postave! Da, taki so morali biti ljudje, ki so pregnali Turke, taki so bili tisti ljudje, ki so napravili konec samopašnemu vladanju kralja Aleksandra in kraljice Drage. Vsi brez izjeme so naravnost orjaki, visoki, krepki — eden zaleže za najmanj pet — dobrih junakov. — S srbskimi častniki smo pozneje mnogo občevali, in mogli smo se prepričati, da niso samo junaki po telesu ampak tudi visoko izobraženi po duhu in nad vse prijazni. Niti sledu one oficirske ošabnosti, nadutosti in prepotence!

Posamezne polke je občinstvo živahno aklimiralo, posebno šestega, ki je leta 1906. izvršil znani preobrat v Srbiji.

Prvi dan kongresa.

Za kongres si je Belgrad nadel slavnostno obleko. Z vseh hiš, ki so ponekod tudi bogato dekorirane, vihrajo zastave v srbskih in slovenskih barvah. Po glavnih cestah so postavljene diogi s slovenskimi zastavami in grbi, od droga do droga pa se vlečejo zelene girlande. Na nekaterih krajih so postavljeni slavoloki. Posebno lep je oni pred parkom Kalemegdan, kjer se bo vršila veselica.

Ob devetih dopoldne so se začeli zbirati časnikaev in gostje v dvorani srbske narodne skupštine, ki je okoli in okoli ovesena s prekrasnimi srbskimi preprogami. Niti koščka stene niso pustili praznega. Pred poslopjem vihrajo velikanske slovenske zastave vseh slovenskih narodov.

Ko je predsednik „Zveze slovenskih časnikaev“ Holecček iz Prage otvoril ob pol 10. uri dopoldne kongres, so bile vse klopi gosto zasedene, bilo je okoli 250 časnikaev, zastopniki srbske vlade, srbskih posvetnih korporacij itd.

Predsednik Holecček je v svojem otvoritvenem govoru prav posebno poudaril veselje, da so na X. kongresu zbrani vsi slovenski časnikaev. Slavil je srbsko zemljo in srbski narod in mu zaklical „Živijo“. Nato sta govorila Rusa Prokovej in Filevič iz Peterburga, ki sta poudarjala, da je na kongres pripeljala Ruse zavest skupnosti.

Pri volitvah je bil izvoljen za predsednika srbski pisatelj in publicist Nušič, za podpredsednika in zapisnikarje pa zastopniki vseh slovenskih narodov, med njimi za Slovence Gvbrček in Plut.

Predsednik Nušič se zahvaljuje za izvolitev in predlaga starešino slovenskih časnikaev in njih glavnega glasnika Holecčka za častnega predsednika, kar se z burnim odobravanjem sprejme.

K besedi se oglasi naučni minister Ljuba Jovanović, ki pozdravlja slovenske časnikaev kot one delavce, ki uspešno delujejo na prosvetnem polju, kot zarjo novega lepega dneva. Prvikrat je Belgrad tako srečen, da pozdravlja med svojimi zidovi zastop-

nikle vseh slovenskih narodov naenkrat. Iskreno pozdravlja brate Čehe, Slovence in Poljake, Ruse, Bolgare in Slovence, prednjo stražo Slovanstva, najlepšo primero ljubavi do rodne zemlje in rodnega jezika. Ostalih neče imenovati, saj so eno s Srbi, deca ene in iste majke hrvaške in srbske. Govori o slovenski vzajemnosti, ki se opaža na vseh poljih. Naj bi se tudi čim dalje bolj kazala v časnikaevstvu. Kadar seme razdora preti zapoloditi prepire med posameznimi vejami Slovanstva, naj slovensko časnikaevstvo pomirjevalno poseže vmes. Za vsa važna vprašanja naj se ustvari en splošen slovenski vidik. Eno je potrebno: zavest, da smo bratje; in če tudi brat morda pritira brata na rob groba, v grob ga ne bo pahnil nikdar. Pot za ideal je sicer težavna, pa pelje k uspehom. Per aspera ad astra!

Predsednik akademije znanosti Žujović pravi da akademija zna ceniti resno delo. Pa ona ne rešuje toliko abstraktnih filozofskih problemov kolikor važna narodna vprašanja. Slovenski časopisi ne bodo vodili bitk in anektirali dežel, lahko pa anektirajo duhove in srca.

Rektor Gavrilović pozdravlja časnikaev v imenu univerze belgrajske.

Belgrajski župan Davidović pravi, naj časnikaev ne zamerijo, če morda niso našli vsega tako, kakor so si želeli in pričakovali. Če je morda srbski narod zaostal — ne sodite ga! Boriti se je moral za kulturo onih, ki danes visoko stoje v kulturi. Svoji k svojim! naj bo geslo vseh Slovanov, in to v ekonomičnem in političnem oziru. Drugi narodi imajo sijajno preteklost, prihodnost pa je slovenska!

Po teh pozdravnih nagovorih se je kongres prekinil, in vršila se je v krasnem modernem poslopju II. belgrajske gimnazije, kakor ga v Ljubljani ne bomo izlepa imeli,

otvoritev razstave slovenskih časopisov.

Razstava, o kateri bomo še obširneje poročali, ker je jako interesantna, je razvrščena po celim drugem nadstropju. Takoj na desno je veliki ruski oddelek, potem sledi slovenski, ki ga je uredil dr. Niko Županič, nato hrvaški, srbski, bulgarski in češki ter slovaški. Kongresisti so se peljali od skupštine v razstavo s celim vlakom vagonov cestne električne železnice, ki jih je mesto zastoj dalo na razpolago. Ob 12. se je pripeljal z avtomobilom prestolonaslednik Aleksander, ki je po kratkem nagovoru predsednika odbora za razstavo Ivanica proglasil razstavo za odprto. Nato si je razstavo podrobno ogledal in se je mudil tudi delj časa v slovenskem oddelku, kjer ga je dr. Županič v imenu Slovencev pozdravil in mu potem razkazal slovenski oddelek, za katerega se je prestolonaslednik živo zanimal. Slovenski oddelek je jako lepo urejen in so izloženi skoro brez izjeme vsi slovenski časopisi. Vsa čast marljivemu uredniku slov. oddelka dr. Niku Županiču!

LISTEK.

MICHEL ZEVACO:

Most vzdihljajev.

Roman iz starih Benetec.

— Trebalo mi je samo dokazati, da sem razumel človeka, da mu morem strgati krinko z obraza in pokazati javnosti njegov tigrovski, šakalski, prašičji obraz! Stvar pa je ta, da hočejo tigri, šakali in prasci za vsako ceno veljati za ljudi. In plačevali so brez obotavljanja kakor hitro sem črnil besedo o njihovi tajni bolezni.

— Aha! Ti torej misliš, da ima vsak človek svojo bolezen? — Ne mislim, marveč vem z vso gotovostjo. Slabost in neumnost človekova obstoja v tem, da svoje bolezni ne prizna in naglašuje. Jaz kažem očito, da sem lump in breznačajnej; drugi ljudje pa hočejo na vsak način, da bi jih občudovali.

— Kaj pa ti? — Jaz cenim samo zlato in srebrno občudovanje. Ker sam ne spoštujem bližnjih, ki so mi podobni, se tudi ne peham za njihovo spoštovanje. Samo, kakor hitro zagledam kakoga bogataša si pravim: ta človek je gotovo kradel, ropal, ubijal, da je postal tako bogat. Bogastvo ni reč, ki bi bilo naravna sama po sebi. Le pogledjte bogatine okrog sebe. Vsi imajo glave tatov in morilcev, vzlic temu, da se skrbno hlinijo in pritvarjajo. Nemo-goče je biti bogat, ne da bi kradel.

— In vendar... — Oh, saj me razumeš. Ti veš, da ne govorim o onih, ki ropajo z orožjem v roki, in o morilcih, ki more z navadnim bodalom. Taki ljudje so norci in pravični zakoni jih žrtvujejo večni pravičnosti, to je večni potrebi in neizogibni nujnosti, dokazati revežu, da mora ostati revež, in da mu je samo dovoljeno delati in izrabljati svoje telo, svoje mišice in svoje možgane ter svoj razum za beraški košček kruha. Ne, Bembo, o teh siromašnih lopovih ne govorim. Pravi ropar in pravi morilec uživa spoštovanje, občudovanje in oboževanje. Tak morilec je Fokari, ki meče uboge zlomke po stotinah v ječo; tak si ti, ki si utrjuješ

svojo srečo s pomočjo držnih dejanj: tak sem jaz, ki merim na bogatega mimohodca z nesmrtonosnimi soneti, ne pa da bi mahal po njem z mečem, kar bi me spravilo na šafot, takšen...

— Nehaj, zdaj te razumem.

— Dobro, Torej nadaljujem. Kadarkoli sem zapazil bogataša — roparja, če ti je tako bolj pogodu — sem se vprašal sam pri sebi: zakaj ga ne bi primoral, deliti svoje bogastvo z menoj? Kadarkoli sem zagledal kakoga Franca I. ali Karla V. — morilca, če ti je ljubše — sem si dejal: zakaj ne bi zahteval da mi da majhen delež od dobička svojih zločinov?... In sem pisal. Iz mojega peresa so vrele strašne resnice, in svet se je delal, kakor da bi bil preplašen. In kralj je plačeval! In cesar je plačeval! Vsi so plačevali! Bogataši, mogotci, kardinali, knezje in kralji — vsi so dajali svoj tribut temu jedkemu peresu, iz katerega je kapljala resnica — strup resnice! Resnica! Resnica, Bembo! To se pravi, najstrašnejša in najgorostnejša vseh reči, to, kar polni človeka z grozo in podira ves svet polagoma v sip in prah.

— Diavolo!... Zahvali Boga, da sem tvoj prijatelj. Če bi ne bilo tega, bi te poslal pod svinčene strehe že za deseti del tega, kar si govoril.

— Lažeš, Bembo. Reci rajši, da me potrebuješ.

— Ah, glej no! Tebe je danes pa res treba prijemati z rokavicami. Ali te je cesarjevo pismo spravilo v takšno voljo?

— Kajpada, pri vseh hudicah! Kaj sem li že dejal? Da sem se hotel odreči izpovedavanju resnice, da je prišel dan, ko sem se naveličal tega, da se me ljudje boje, in sem si zaželel, da bi me ljubili! Da sem hotel prenehati z grožnjami in sem se napravil vrliga človeka — pesnika, ki boža s svojimi verzi. In kakšno je bilo moje plačilo! Jaz, jaz, Peter Aretino, sem pisal Karlu V., da bi mu izrazil svoje občudovanje. Ali veš, kaj mi odgovorja? Na, beri!

Z roko, drhtečo od ogorčenja, je Aretino pomolil Bembo pismo, ki ga je že par minut mečkal v rokah.

Bembo je hladnokrvno razmotal papir in čital:

„Gospodu pesniku Petru Aretinu.

Cesar, moj gospodar, mi ukazuje naj vam pišem, da je prejel in najmilostijveje blagovolil brati pesnitev, ki ste mu jo poslali. Njegovo cesarsko veličanstvo mi je v svoji

brezmejni velikodušnosti izvolilo ukazati, naj se vam zahvalim, kar tudi storim s priučnim pisanjem. Pošiljam vam ta dokaz zadovoljstva svojega gospodarja, si usojam pridetati vam, gospod pesnik, tudi zatrdilo svojega osebnega visokega spoštovanja do vas.

Komorni sluga Svecar, njegovega c. in kr. veličanstva.“

Bembo se je zakrohotal.

— No, je dejal, v tem pač ne vidim ničesar nečastnega; narobe.

— Pomisli: piše mi po svojem komornem slugi.

— To je vplivnejša oseba, kakor prvi minister.

— Niti beliča! Niti vinarja!

— Čast je več od bogastva. Cesarska zadovoljnost...

— Ljubši bi mi bil par klobas. Kajpada cesarska zadovoljnost! Naj bo ta zadovoljnost še tako cesarska in kraljeva, vendar ne morem z njo preživljati sebe in svojih babnic! Ti si še misliti ne moreš, koliko mi požro s svojimi namiljanskimi ustmi, ki mrdajo neprestano kakor kurje guzice. Denarja potrebujem! Ah, da! Karel bo že vedel, kaj se pravi in koliko stane, imeti me za norca. Tristo vragov! Zakurim mu, da bo pretakal srage, krvave ali zlate, kakršne bo hotel. Znamo mi je takšna skrivnost, da bo — če jo razglasim enostavno ubiti in uničen; skriti se bo moral, bežati pod zemljo, pokopati se živega!

— Praviš torej, da potrebuješ denarja? je povzel Bembo.

— Sam ne vem, kaj bi bilo z menoj brez tistih tisoč srebrnikov, ki sem jih dobil po tvoji dobroti...

Bembo je poškilil na bližnjo škrinjo; toda Peter se je takoj postavil prednjo.

— Mojo škrinjo gledaš? je vprašal z nemirom. Prisegam ti, da je prazna.

Lagal je nesramno. Roland mu je bil pravkar poslal tistih desetisoč srebrnikov, ki mu jih je obljubil, ko je odhajal v taborišče Velikega Vraga.

— Če je prazna, jo treba napolniti, je menil Bembo.

— Vem sicer, da dobim iz doževske zakladnice še devetisoč srebrnikov, je napeljal Aretino.

(Dalje.)

Na grobu Dositeja Obradovića.

Ob 5. uri so se zbrali udeležniki kongresa in mnogo belgradskega občinstva na grobu Dositeja Obradovića, da se poklonijo spominu velikega srbskega buditelja. Svečanost se je začela s pravoslavnim cerkvenim obredom, pri katerem je krasno pel srbski cerkveni zbor. Nato je govoril urednik Hejret iz Prage o pomenu Obradovića za srbski narod in je ocenil njegovo prosvetno delovanje. Slavnost je zaključila slovanska himna „Hej Slovani“. Slovanski časnikarji so položili na Obradovičev grob velik srebrni venec.

Zvečer ob pol 9. priredilo „Srbsko novinarsko združenje“ udeležnikom kongresa v „Kazini“ na „Terazijah“ banket.

Drugi dan so bili referati.

Iz slovenskih krajev.

Iz Tomačevega. Nič ni tako skrito, da bi ne bilo enkrat očito. Tako se je zgodilo z županom Antonom Villanom. Vedeli smo že davno, da je on prvi in glavni provzročitelj, da smo tako slepo volili — ker do sedaj smo ga imenovali vsi za moža poštenjaka — a varali smo se. Za danes mu samo toliko povemo, da naj on pusti volilce, ako so prav reveži ali občinski ubožci pri miru — če ne posežemo nazaj v njegovo preteklo življenje in tam mu posvetimo veliko reči, da mu ne bo prijetno donelo na uho. Po volitvah je prišel v Alešovo hišo neki občinski ubožec prosit podpore — ali Aleš ga je osorno zavrnil, češ da taki kot je ta ne sme več prihajati v njegovo hišo. Vprašamo za župana Villana, kdo ga je v volilni imenik vpisal, kdo je pa temu občinskemu ubožcu dal pravico za voliti? Ali ne vi? Ali niste bili pri komisiji navzoči, ko je ta ubožec volil? Ali ne poznate še sedaj volilnih pravil in volilne svobode? Ako je bil volilni imenik pravilno spisan, kje so pa oni posestniki-sosedji, katere niste vpisali oziroma niso dobili volilnih pravic? Kje so zopet one izkaznice, katerih imena so bila zapisana v volilnem imeniku — a dobili niso izkaznic. V kakšni luči ste nastopili pri volitvah, ko po preteku 9 let županovanja ne poznate svojih ljudi? Res vam nekateri še slavo pojejo — pa žakelj se je odvezal in vaše slave bo tudi kmalu konec in posvetili pa vam bomo še z marsikaterimi do sedaj še skritimi stvarmi — da ljudstvo spozna s kakim človekom ima opraviti.

Iz Vrhnike. Zelo nam je dopadel prvi odstavek uvodnika v sobotnem „Slovincu“, kjer klasično karakterizuje nekulturo nasilne slovenske klerikalije. Kakor pa na to člankar hladnokrvno laže o velikodušnosti, toleranci in miroljubnosti kakševitih klerikalcev, nam pa mora vzkripeti srd nad tako brezstidnostjo, ki jo v znamenje miru seveda dan na dan uganjajo pod patronanco Malaventure in njegovih zavveznikov. Kje so klerikalci delali za medsebojni sporazum? Povejte samo en slučaj! — V resnici ste namreč povsod, ne le pri nas razdirali, kjer ste mogli, včasih še celo v svojo lastno škodo in še večjo škodo svojih revnejših somišljenikov. Vse vaše dotedanje delovanje ima pečat egoizma, škodoželjnosti, svetohlinstva in narodne mlačnosti in izdajstva in se jednaki k večjemu še z srednjeveško inkvizicijo in s pustolovinami nemških križarjev, ali pa s preganjanjem prvih kristjanov s tem razločkom, da so zgodovinski trinogi mučili najraje telo — vi pa oboje in še žepa in nedolžno rodbino! Klerikalna besnost se množi s hitrostjo črne kuge in je prišel čas, da niti

njihov pristaš ni varen, da bi ga ne oklali. Ali ni že skrajni čas, da se jim izpolni strupena zobova? O, poznamo jih, in želimo, da pride kmalu čas, ko bo ljudstvo govorilo, sodba vam je pa že pisana, le podpisana še ni. Takrat vas tudi mi ne bomo poznali, in bomo dobro plačevali in hudo kaznovali. Mogoče, da bi prišlo v našem kraju do skupnega delovanja v blagor občine, kakor ljudstvo želi in kar bi bilo edino pravično in prav, a imamo eno človeče, katero žeja po krvi in skuša razpihati doseđanja malenkostna nespornazumljenja in osebna nasprotja v smrtno sovraštvo in vpejati blatnobrezovsko vojno razpoloženje med nas po reglementih evangelista Kreka — s svojimi hujskarijami po „Slovincu“ in „Domoljubu“, po okoliških vaseh, — o spovednicah niti ne govorimo, ker se samoposebi ume. Kdo se ne spominja nesramnih napadov na tukajšnje posojilnice in drugo? V sobotnem „Slovincu“ pa konstatira politični pajac, da je znana umazanost vrhniških liberalcev, da je njih surovost nad vse pričakovanje in da nam je bilo hudo pri srcu pri prihodu našega škofa, čegar delovanje v svojem področju moramo kot krščeni verni in odkriti moške odločno obsojati. To pot smo pustili take ozire na strani in po možnosti oledpali vsak svoja poslopja, česar pa ni storilo več klerikalnih veljakov, ki so dali v tem zelo slab vzgled ne samo svojim pristašem. Druge važne misije pa mi itak nismo imeli, k večjemu, da bi mu posojilnični odbor poklonil v zahvalo za protežirani run, ki se je pa izjalovil, — kako hranilno knjižico priporočane kranjske šparkske za mastno vlogo, a žalibog, da so tisti mirni časi in dobre letine že minule! Dopisnik hujska nato Blatno-Brezovčane, češ, da jih spravljamo v slabo ime in jim menderamo polja. Naj bodo brez skrbi, mi jim ne bomo dajali nikakršnega glasu, če hočejo boljšega, naj se pobrigajo sami, ali pa naprosijo tiste, katere veže v prvi vrsti taka dolžnost. Ne rečemo, da so vsi enaki, z nekaterimi se da govoriti vsaj vsakdanje politične reči, večina jih je pa ki so kakor pes na verigi, če mu mečeš kruh ali kamen, je vseeno besen. Če jim pa kdo mandra polja in dela škodo, dela to na lastno odgovornost, in je vsak oškodovanec upravičen zahtevati postavno odškodnino, in jo bo vsak lovec tudi plačal; sicer pa smo tudi mi zoper poljske devastacije in se lovi le posamezno po ondotnem lovišču. — Narejeno škodo pa tudi vsak plača — navadno več, kot je prave škode, in nemimo, da marsikateri Blatnobrezovčan tako „škodo“ še maščuje s tem, da stisne kakoga uhatega, kakga jerebičico ali ribico, vemo za več slučajev, ki pa so iz usmiljenja ostali samo v našem spominskem albumu. Dopisnik pa, ki je padel v naše razmere, kot muha v juho, se čuti zelo močnega in se mu dopade bojkot, če tudi ni še bil od S. L. S. oficijelno proglašen. V tem naj bo previden sicer bo prepozno sprevidel, da bi bili pri nas ravno klerikalni podrepani najhujše udarjeni, če bi bili mi neizprosnosti in izvajali bojkot. Na stotine družin se na Vrhniki preživlja z našim denarjem, koliko jih pa prežive ali podpirajo on in vsi drugi klerikalci skupaj? „Slovenec“ naj odgovori! Nič, saj jim ni za blagor ljudstva, pač pa za pohlep, strahovlado in svoj žep. Ako pa „Jutro“ poroča kake novosti, naj pa jih pojmanj, če so zlagane in ga mi gotovo ne bomo ovirali pri tem, ker ne maramo ž njim ničesar imeti opraviti vsled njegovega počenjanja, in povemo enkrat za vedno, da se ž njim ne bomo nikdar po časopisu „manč“ igrali. Če nas pa bo izževal dotičnik še nadalje, mu pa znamo povedati, v

katero družbo on spada vsled zadnjih hujskarij, mi ga ne spoštujemo višje, kakor njegov poklic neobhodno zahteva.

Iz Kamnika. II. zlet sokolske župe Ljubljana I., obeta biti krasna manifestacija sokolske ideje. Kamničanje z norovnostjo pričakujejo dne 16. julija in napredno občinstvo se trudi na vse načine, da sprejme sokolske vrste kar najčistnejše, češ naši dobro nam došli gostje naj ne vidijo samo krasote Kamnika, marveč tudi njega narodno lice. Bogati vsopred pa nam bo nudil v prvi vrsti letovadni, v drugi pa tudi zabavni vžitek. Naše narodno ženstvo je dan za dnevom marljivejše pri delu in kakor se nam dozdeva bodo gostje strmeli nad to narodno prireditvijo. Za vdobnost cenjenih goslov je po vsem preskrbljeno; tudi bode skrbnjeno, da bodo tujci pravi čas dobili seznamek naprednih gostil, da tako nihče ne zaide med kake klerikalne zagrizence, ki bi Sokole najraje žive pohrustali. Odbor kamniškega „Sokola“ se je tudi potrudil za one ki se hočejo dalj časa veseliti svojega poleta ter naročil posebni vlak ki bo odhajal iz Kamnika ob 11. uri ponoči. Hvalevredno je tudi to, da se je najela celotna „Slovenska filharmonija“, da bomo imeli v Kamniku vsaj to pot dobro godbo.

Iz Begunj na Gorenjskem. Srečno ste jo prijadrli gospodje tako daleč, da mistificirate „Jutro“, na katerega in sploh na nobeden napreden list niste naročeni. Možicelj vas vpraša: 1. Če imate kaj čuta do pietete, ker olikan človek pusti mrtve pri miru? 2. Povejte možicelju če ni bila vsa svota do vinarja radi prehitre smrti in nedobrega vknjiženja od umrlega pravega župana, poravnana od njegove vdove. Možicelj, ki ste ga mislili tako strastno zadeti, ima čisto vest. Povprašajte gospodje dopisniki, ako je on katerikrat vodil občinske račune in kdo jih je pregledoval. In žena je tudi rade volje ta primanjkljaj plačala. Ne vem, ali bi, če bi drug mož umrl, tudi njegova žena dolgove plačala. (Glej slučaj iz Leskovca.) Ta možicelj vam tudi svetuje, da ne postanete preveč osebni, ker šele v skrajnem slučaju bo postal tudi on osebni. In neki gotovi gospod naj si zapomni, da ima možicelj dobro shranjena gotova pisma in če jih pošlje ne presvitlemu ampak le „prevzvišenemu“ potem zna ta špaš biti precej drag. Če si druge gospodje dovolijo šport z oblekami, jahanjem in lovom, kar jim nihče ne more braniti, čeravno je to malo bolj drago, pustite torej tudi možicelju, kar nima drugega športa, da sme svojim gostom postreči. Torej pamet dokler je še čas, če ne vam ne bo samo po ušesih šumelo, ampak tudi brenčalo. Možicelj.

DNEVNE VESTI.

Manifestacijski shod. Včerajšnji manifestacijski shod v areni „Narodnega doma“ je javno in sijajno dokumentiral, da Ljubljana kljub vsem klerikalnim gospodstvom vendar ne bo klonila svojega tilnika pred srednjeveškimi klerikalnimi mameluki. Ne bomo navajali tukaj imen govornikov in njihov govorov, ker nam za to primanjkuje prostora, navesti hočemo samo namen shoda in njegov utis. Na Kranjskem so v zadnjem času v resnici nastale tako kričeče razmere, da pride lahko vsakdo do prepričanja, da vlada pri nas pravo ex-lex stanje. Cesarjev namestnik na Kranjskem, deželni predsednik baron Schwarz je postal čisto navaden gerent klerikalizma. Na Kranjskem sploh ne moremo več govoriti o državljanski ena-

kopravnosti, kajti pri nas vlada politična korupcija prve vrste. Tako daleč še ni nikdar zabredel slovenski narod, kakor sedaj, ko ječi pod jarmom klerikalizma. Nemci se pod zaščito naših klerikalcev šopirijo na vseh koncih in krajih, brat pa mori brata. Včerajšnji shod je imel namen, opozoriti vso avstrijsko javnost, posebno pa slavno vlado na Dunaju, da so postale razmere na Kranjskem tako neznosne, da jih ni mogoče več prenašati. Najprimitivnejše pravice političnih nasprotnikov klerikalcev se teptajo na vse mogoče načine. Kranjski naprednjak mora priti zbog tem škandaloznim razmeram do prepričanja, da politično bojkotno gibanje klerikalcev proti naprednjakom podpira celo slavnja kranjska deželna vlada, ki bi morala strogo varovati zakon. Vlada na Dunaju mora sprevrediti, da vladajo na Kranjskem v resnici obupne razmere, če pride velik del naroda do tega žalostnega prepričanja, da so v Avstriji zakoni samo na papirju. Naprednjaki so navezani popolnoma nase. Na shodu je vladalo velikansko ogorčenje, ki ni hotelo prenehati. Ni čuda, da so zborovalci, ko je predsednik dr. dr. Tavčar prebral resolucijo, kakor divji skočili s stolov in z viharjimi „Živio“ klci z obema rokama soglasno glasovali zanjo: Resolucija se glasi: Dne 12. julija na shodu v areni „Narodnega doma“ zbrano ljubljansko meščanstvo najslavnejše ugovarja, da se je na zahtevo klerikalne stranke, ki hoče Ljubljano oropati njene avtonomije, prisodila odločilna moč neki se ne vloženi pritožbi ter tako podaljšala doba vladnega komisarja na ljubljanskem magistratu, in sicer vse to proti jasnim predpisom zakona. Od državnega poslanca ljubljanskega pa pričakujemo, da bo takoj pri prihodu na Dunaj storil vse primerne korake, da se po nesreči klerikalni stranki hudobni in neumni atentat na avtonomijo ljubljanskega mesta.

Gautscheva pogajanja in dr. Šusteršič. Ministrski predsednik baron Gautsch je torej pričel pogajanja z raznimi parlamentarnimi strankami. Položaj Gautscheva na vsak način ni prijeteu, kajti njegov prednik Bienerth je parlamentarno opozicijo s svojim vsem Slovanom skrajno sovražnim sistemom do skrajnosti razburil. Vrh tega so njegovi ljubljenci, krščanski socialci prišli v novo zbornico v zdatno manjšem številu in groze sedaj novemu ministrskemu predsedniku s politiko proste roke. Nova zbornica mora rešiti jako važne predloge. In če hoče Gautsch to doseči, mora dobiti zanesljivo večino, ne pa navadno aritmetično. Kako se bo Gautschu posrečila politična emisija, bo vsekakor pokazala bližnja bodočnost. Nas zanima predvsem, kako stališče bodo zavzeli slovenski klerikalci. Mislimo, da Gautsch ne bo imel nikakih sitnosti s Šusteršičem in njegovimi bratci. Saj se je Šusteršič ponujal Gautschu že preje, predno ga je sploh vabil. Sedaj nastane le vprašanje, pod kakimi pogoji bo vstopil dr. Šusteršič v vladni tabor. Mislimo, da bo to popolnoma lahko. Gautsch bo obljubil klerikalcem par gospodarskih in politično strankarskih koncesij in vstop slovenskih klerikalcev v vladno večino bo zagotovljen. Klerikalci že tako dolgo koprne za vladnimi vodami.

Naročajte, ponudite, zahtevajte in pijte samo

Tolstovrško slatino

ki je edina slovenska ter najboljša zdravilna in namizna kislava voda. Od vsakega zaboja plača podjetje v narodne namene 20 vinarjev, kamor naročnik določi. Naslov: Tolstovrška slatina, pošta Gaštanj, Koroška, kjer je tudi gostilna, letovišče in prenočišče. Svoji k svojim!

MAJI LISTEK.

M. GREGORIČEVA.

Za samostanskim obzidjem.

— Nemogoče! Pri nas ni ko tam zunaj v svetu, kjer se vrše po modri celo pravila in zakoni. Z ob časa pri nas ne ogloda starih običajev.

— Siromak! Hm, ali kdo ve koliko takih nesrečnikov hira še v samostanu...

— Ni morda mnogo takih, a eden mi je znan. Toda tudi ta nosi danes v poslednje meniško haljo!

— Zakaj v poslednje?

— Včeraj sta se namreč dogodili v našem zatišju dve presenečenji. Prejšnje, o katerem sem vam pravil in neko drugo.

— Kakšno?

— Med tem, ko smo vsi opazovali sliko, ki jo je hranil brat Robert, je zaklical nekdo: „Ah, tukaj te najdem, Pavlina?“

— To je pač najnenačnejši slučaj! In kaj ste storili?

— Obkolili smo začudenega brata Kasijana z različnimi vprašanji. On pa

je odgovarjal smejoče: Čujte me, bratje, ta ženska je moja prva ljubica; radi nje sem jaz med vami! Toda zapomnite si! Brat Robert Respet je poginil radi nje, jaz pa ne maram. Še jutri odidem odtu; sliko pa položim v njegov grob obe: to-le in pa svojo. Polde je več ne bode grel na svojih prsih, ko doslej. Brat Robert je izdihnil, brat Kasijan pa je s tem trenutkom ozdravel. Neumorno delo med svetom mi znabiti zopet razvedri revno dušo, ki je preplakala vse noči jadi Pavline. — Tako je govoril brat Kasijan in danes odide od nas.

— Pametno postopa. Bravo! Kakšno življenje bi pa imel odslej za samostanskim obzidjem, ko mu je vendar ranjki živji vzgled, do kakega cilja dovede brezsmiselna požrtvovalnost in neprestano bojevanje z brezupno ljubeznijo. Dvomim namreč, da bi samostan zacelil srčne rane, ki poženejo me svetom. Nasprotno. Mislim celo, da pospeši človeško nesrečo.

— Vi, gospodičje, torej menite, da naj bi zašli med naše tihe stene le ljudje po poklicu?

— V poklic sploh ne verjamem. Poklic poraja domišljija. Po mojem mnenju naj bi bil samostan pravo zavetišče le onim, ki so nasičeni hrupa, taki, katerim ne more nuditi svet ničesar več in ki od sveta niti ničesar ne zahtevajo; taki, ki so s svetom že ob-

računali, a čutiljo v sebi še trohico veselja do opravila ter se zadovolje delovati pod dobrohotnim nadzorstvom na torišču lastnih izkušenj za blagor onih tam zunaj, ki ne umejo ne sebe, ne drugih ter so napoti prvemu, ki jim stopi pred obraz...

— Seveda, vi mislite, da bi svet, po vašem načinu izčiščen, imel manjše število nesrečnejšev in manj samomorov. Toda, čujte! Ali bi vsi taki ljudje ne bili v samostanu nesrečni ter si zopet pozeleli med hrup?

— Varate se! Pri nas pravijo, da osel ne gre dvakrat na led. Isto menim tudi od onih samotarcev. Najpikantnejša vaba bi jih več ne zmikala tja, od kamor so odšli s porogljivim pljunkom. Mirno bi živeli in delali ko stroji v tovarni. Kar se tiče izraza poklic, ga sicer smeva rabiti oba: Vi in jaz, a le s tem razločkom, da si vi razlagate ta pojem z navdahnjenjem boga, jaz pa z navdahnjenjem ljudi.

— Ne umem vas docela, gospica!

— Mislim, da je res mnogo takih, ki so se zaprli v samostan radi velike pobožnosti; mislim pa, da se jim je tista pobožnost vsesala v kri in meso in tudi v srce, če hočete, le iz dolgotrajne navade. Taki ljudje so prebili vso svojo mladost okoli cerkve in pokopališč, okol duhovnikov in altarjev ali morda celo po samostanskih za-

vodih ter se končno le težavno ločijo od onega brezskrbnega življenja, marveč z vsakim dnem bolj žele, da bi se nadaljevalo. Vidite, jaz na primer smatram mehkužcem in slabicem slične ljudi, ki se zboje bojevitosti in skrbipolnega življenja med svetom!

— Ali, če bi bilo po vašem, če bi ne bilo poklica, navdahnjenja božje milosti, tedaj bi nas vendar kedaj prešinila želja oditi med svet vsaj iz radovednosti.

— Nikakor! Vzgojeni ste že izza mladih nog za pesimizem, da vidite povsod pekel in vice, kar spada med posvetnost. Ta samota vam je prirasla k srcu ter se vas tako oklenila, da se z lahkočo izogibate morebitni izkušnji. Sicer: Človek ste iz mesa in krvi. In želje, ki se porajajo navzlic človeški volji, zamorejo biti včasih neodoljive. Toda vi, mislim, bi se morali premagovati... Kajti čujte! Kaj bi vi počeli zunaj med svetom? Svet noče imeti ljudi zama; zahteva od njih posebne žrtve... Vi bi bili preokorni za otvor in nezgode tam zunaj. Poginili bi... razočaranje bi vas strlo namah in igranje, dočim šiba in gloda nas postvjetnjake, da nam je včasih prav težko ogniti se obupu...

— Hm! Govorite, ko da ste res že izkusili kaj grenkega, gospica!

— Jaz? Ehe! Ali molčimo o tem, prosim! Je-li današnji edini mrtvec,

Med dr. Šusteršičevimi kravjimi kupčijami z dr. Gautschem in vlado za vstop v vladno večino, bo kakor se govori, tudi zahteva klerikalcev, da vlada predloži v sankcijo novi — cestni zakon! Smo radovedni, kake lumparije imajo klerikalni gadje za letos še na „programu“!

Prvi smo mi sami, potem šele drugi, ali odgovor temu članku. „V Šiški gori, pa zvz, zvz!“ je vpil nekoč čuvaj z ljubljanskega Grada. Da gori v domači hiši in ni jih, pravi dopisnik, da bi gasili. — Gotovo je res, da se v Šiški od leta do leta bolj šopiri nemški maloh — ter grabi slovenske otroke; toda krivi so temu dotični stanovanjci v Šiški sami. Kje je vaša narodna zaveš, kje vaš naroden ponos! Čemu polnite šulferajnsko šolo, ko imate tako lepo domačo šolo. — Pridno, delavno in za blagor Slovenstva vneto učiteljstvo deluje na uzorno urejeni novi slovenski ljudski šoli. Prostora je tu za vse otroke. Toda nekateri so si utepli v glavo, da morajo imeti svojo po blaženi Germaniji težečo tujo navlako. Ti hočejo kazati tujcu svojo pasjo udanost na najostudnejši način s tem, da darujejo svojo lastno deco nemškemu molohu. Kdo jih sili k temu? Nihče! Tujec se jim smeje in se norčuje iz pasje vdanosti. Nad vse neumno pa je zavita v dopisu misel, da je družba sv. Cirila in Metoda zato tu, da rešuje v sredini Slovenije svoje otroke. Zelo žalostno bi bilo za naš narod, če bi bi odločilni faktorji tako mislili. Gospod dopisnik, po vaših mislih je potem družba sv. Cirila in Metoda nepotrebna, brezpredmetna. Kjer se kaj denarja nabere, kajne, naj se porabi za tisti kraj in — mirna Bosna. Obmejni Slovenci na naj si sami vzdržujejo učiteljstvo! Hitro bi bilo po obmejnih Slovencih in — Šiška bi pogorela prej, nego si misli g. pisec. Pomislite samo, da so obmejni Slovenci skoro brezpravni, da nima 70 000 Slovencev v Trstu ene šole razen družbine. Pomislite, da se na Koroškem slovenski otroci niti latinice ne uče, temveč le gotiške črke. Kdo naj se upre temu zlu, mar ne družba sv. Cirila in Metoda po požrtvovalnosti celokupnega naroda? Tu v srcu našem je treba le volje in odločnosti ter bodo izginile hitro vse nevarnosti same. Družba pa je tam ob mejah. Mase ni treba loviti, ta se ne da uničiti, pač pa se uniči lahko posameznik, če se jim ne priskoči na pomoč. Ob meji je treba delati za obrambo Slovencev, ne pa v sredini domače grude. Trdnjave se branijo na obzidju, ne pa v sredini trdjav same. — In končno še to nesmiselno namigavanje, da bi družba sv. C. in M. puščala denar, ki se nabere v Šiški, za njo samo. G. dopisnik, prosimo vas, pomislite no, kaj pa se bo s tem denarjem pripomoglo Slovenstvu v Šiški. Če damo tistim treburharjem, ki silijo v nemški tabor in ki mečejo za drobtinice nemškemu molohu svojo mladino v nenasitno žrelo samo zato, da svoj nenasitni želodec napasejo — pravim, če damo tem tistih 1000 K, ki se naberejo v Šiški — koliko jih bomo pa zadržali? morebiti dve družini za eno leto, drugi pa bodo drli za svojim nagonom dalje v korist svojemu nenasitnemu trebuhu in v sramoto Slovenstvu. Ne! ne! Zvesti, prave slovenske zvesti je treba ljudem, katere vi mislite in nemški šul-

ki ste ga tako zavrgli ter pokopali izven posvečene zemlje?

— Kolikor mi je znano iz samostanske kronike, je leglo tja v teku dvajsetih let kakih dvajset. Tudi lani so zagrebli enega.

— So tudi pri njem našli podobno z ženska frizuro?

— Tega ne, ampak dnevnik, iz katerega smo izčrpali marsikaj. Sicer le mestoma in še to smo si morali pomagati z latinščino.

— Čemu z latinščino?

— Ker je dnevnik pisan v italijanščini!

— Je-li bil Italijan?

— Nekje ob ligurskem morji se je rodil... Znete italijansko, ali ne?

— Kdo vam je to povedal?

— Ali ni bila italijanska tuja govorica, s katero so odvajali Sokrata? Vi bi pač lahko čitali dnevnik!

— Seveda! Žal, da ste ga pokopali z mrljem vred!

— O, ne! Prior ga je prepustil ravno meni, da ga sežgem. Jaz pa sem ga shranil!

— Res? Oj, tedaj prosim vas, posodite ga meni, čestiti!

— Pra vrad, saj sem ves srečen, da vam smem nekaj podariti.

(Dalej.)

ferajn bo v Šiški v enem letu zmrazil. O da bi v Šiški začelo goreti, pa zvu, zvu — ter da bi vzplamtel plamen narodne zavesti in ponos!

Zaveden Šiškar.

Vollten shod pod milim nebom. Ob času volitev se čestokrat prešete tuje vprašanje ali je treba shode pod milim nebom oblasti javiti ali ne. Za vse slučaje se nekateri sklicatelji takih shodov opomoreje s tem, da skličejo shod na dvorišču kake gostilne. Ta prostor smatrajo potem kot zaprt prostor, radi katerega oblastim ni treba naznaniti shoda. V nekem takem slučaju je kazensko sodišče v Ljubljani po poizvedbah pri političnih oblastih te dni to vprašanje rešilo tako: Shodi, ki se vrše na dvoriščih javnih lokalov se morajo oblastim naznaniti. V nasprotnem slučaju zapadejo sklicatelji shoda kazni. (V tem zadnjem slučaju je bil dotični sklicatelj obsojen na 10 K globe, dasi se je skliceval na to, da je deželna vlada leta 1906 pri sličnem slučaju smatrala tako zborovanje kot zborovanje v zaprtim prostoru) kot volilen shod pod milim nebom se v smislu zakona smatra tako dvorišče oziroma prostor pred gostilno tudi tedaj, če se shod vrši sicer notri v sobi, vendar pa tako, da zborovalci tudi zunaj poslušajo. Le volilnih zborovanj v notranjih prostorih lokalov ni treba javiti. — Sicer so državnozbornske volitve že pri kraju, vendar je dobro, če se rešitev tega vprašanja do prihodnjih ohrani v spominu.

O to je tisti škof z dolgim nosom! Odkar je naš škof začel preganjati narodnozavedne duhovnike, ki ne podpirajo njegovih zavodov v Št. Vidu, se je tudi otrokom zameril. Kako daleč je radi tega škof padel na svojem ugledu, tudi že pri šolski mladini, kaže sledeči slučaj, ki se je, kot se nam poroča, pripoveduje med veroukom, da „pridejo“ tuintam „prevzišeni“ v Šiško, oziroma, da se „pelejo“ škof skozi Šiško ter opozorijo otroke, naj ga spoštljivo pozdravijo. Na vprašanje, če otroci poznajo škofa, je dobil katehet v odgovor: „O, to je tisti škof z dolgim nosom!“ (V šoli smeh, katehet se trudi, neugoden utis, ki ga je ta odkrit odgovor povzročil, popravi. Oni mali pa, ki je škofa tako označil, misleč, da ga katehet ne razume, ponovijo: o saj sem ga videl v „Juri“ naslikanega, pa tako dolgi nos je imel! (Zopet splošen smeh, katehet se zopet trudi ta utis izbrisati in začne drugače): „Veste to so škof, ki birmajo...“ Oni deček mu v zavesti, da ga katehet še ni razumel in hoteč se pokazati, da on škofa res dobro pozna, prestrže besedo in pravi: O saj poznamo tega škofa! V „Juri“ in v „Narodu“ ga imajo skoro vsaki dan notri! Katehet je uvidel, da bi žel še slabše uspehe, če bi še dalje govoril o škofu, zato je raje predstavo o škofu kratkoma prekinil. Ta dogodek govori več kot sedem od resnih mož pisanih knjig, toda malo je upanja, da bi se Jeglič na svoja stara leta spremenil.

Nove občinske volitve v Spod. Šiški. Kakor čujemo, se je g. Zajec že uveličal gerentstva v Sp. Šiški in upa, da mu bodo njegovi poveljniki v deželnem dvorcu milostno dovolili, da že ta mesec, najkasneje pa takoj začetkom avgusta razpiše nove občinske volitve. Volilni imenik se še vedno „dela“ in sicer to pot nekoliko bolj previdno, kot se je „dela“ za državnozbornske volitve. G. gerent najbrže sluti, da bo to pot kontrola političnih strank bolj stroga kot je bila zadnjič. Izmed političnih strank se najbolj pečajo s predpripravami šišenski Nemci, alias Nemčurji. Predpriprave vodijo ljubljanski Nemci, svoja zbirališča imajo v gostilni nedaleč od doma bivšega šišenskega župana. V njih družbi sedijo tudi gosposdji, o katerih smo svoj čas v „Narodu“ čitali, da so pristni slovenski narodnjaki. Pridni na delu so tudi klerikalci, ki so si izbrali gostilno pri Konciji, last vinotrčca Stetela za svoj predpripravljalni in volilni lokal. Da bo imela gostilna čisto katoliški značaj, je Stetle prepovedal, da se v njegovi gostilni ne sme čitati — kakšen strah — ne „Jutra“, ne „Zarje“ — sploh nobenega naprednega lista. Klerikalci in Nemci delajo tudi načrt, da nastopijo v znamenju bratoljubja, če bi se namreč izkazala potreba za tak zakon. Tudi narodna napredna stranka ne drži križem roke. Prvi za občinske volitve velevažen korak je storjen z bratsko spravo med obema strujama, ki pa pravzaprav niso bile struje po vzgledu „Starih“ in „Mladih“, temveč več ali manj le čisto osebne difference. Za volitve skupno odločeno mesto bode zopet Čitalnica. To je z ozirom na razne načrte, ki se v gostilnah ne dajo brez nepoklicanih uses tako lahko obravnavati, jako pametna ukrepitev; kdor bi jo hotel otežkočiti, tega bo prišlo „Jutro“ brez vsakega pardona za uspeha in ne glede na to, ali je dotični Peter ali Pavel. Isto se bo zgodilo z vsakomur, kdor bi skušal zlasti v tem rešnem času po hudem boju izvajevati spravo iz kateregakoli vzroka med posameznimi brati omajati.

O socialistih se čuje, da bodo narodno ločeno nastopili. — To je splošno začrtana situacija ob tem času predpriprav za nove občinske volitve. Ne moremo pa si kaj, da bi že pri tej priliki narodno naprednim volilcem ne napisali v album: Vse druge stranke so že resno na delu. Resno in samo stvar in interese občine, hodite tudi vi po potu, katerega ste si te dni začrtali!

Ciril-Metodovo podružnica za Škofljo priredi v nedeljo dne 16. j. m. veselico na prijaznem vrtu g. Jesiha v Rudniku (pri Rudečem križu). Zabave bodo našli dovolj stari in mladi in nikomur ne bo žal uric, ki bodo minile v nepriljubljeni zabavi kaj hitro. Ker je pešhoda iz Ljubljane do Rudnika komaj pol ure, se je nadejati, da v obilem številu posetijo veselico ljubljanci, ki bodo s svojo navzočnostjo vzbudili narodno zavest in pokazali svoje simpatije do naše prekoristne družbe.

Promocija. Včeraj, dne 12. julija ob polu 12. dopoldne je na staroslavnem vseučilišču v Pragi promoviral c. kr. avskultant pri c. kr. okr. sodišču v Ljubljani, g. Ivan Kavčič doktorjem prava. Naše iskrene čestitke.

Današnji številki je priložena ilustrirana priloga cirkusa Adolfa Strassburgerja, ki priredi to soboto svojo prvo predstavo v Ljubljani. — Priloga je priložena samo za Ljubljano in bližnjo okolico. Cirkus obeta biti nekaj izrednega.

Koncert. Danes zvečer je tamburaški koncert v restavraciji na „Južnem kolodvoru“. Priporočamo restavracijo, ki je znana po izborni postrežbi dobri kuhinji in po pristnih štajerskih vinih.

Promenadni koncert priredi Slovenska Filharmonija ob ugodnem vremenu danes, v četrtek od pol 7. do pol 8. zvečer pod gradom „Tivoli“.

„Planinski Vestnik“. Št. 7. prinaša sledečo vsebino: Janko Mlakar: Jungfrau in še marsikaj. — Soteska Dvorsnik. — Dr. H. Tuma: Kaninska in Mangrtška skupina. — Obzor. — Društveni vestnik.

Ljubljanski gostilničarji se opozarjajo na sestanek, ki se vrši danes dne 13. t. m. dopoldne ob 5. v hotelu „Tivoli“. Dnevni red: Dogovor radi skupnega izleta na Bled in razne stanovske jako važne zadeve. Zaradi tega se prosi gostilničarje, da se sestanka v kolikor mogoče obilnem številu udeležijo.

Od kod to hladno vreme? Sredi poletja smo pa vendar razen obeh zadnjih tednih in par kratkih ur v opoldanskem času, ves čas julija nismo imeli nič posebne vročine, kot smo je bili sicer vajeni v tem času. Zlasti večeri so letos izredno hladni, po 10. uri sploh ni več prijetno zunaj sedeti. Gostilničarski vrtni, sicer tako ljubo večerno pribežališče gostov, so že po 9. uri večinoma prazni. Po notranjskih hribih veje tudi čez opoldanski čas včasih naravnost mrzel veter. Včeraj smo imeli sicer krasno vreme, opoldne tudi zelo vroče, pa že ob 4. dopoldne je vel vse preje kot gorak veter, se hitro menjajoč od severovzhoda proti jugozapadu. Skratka, to ni vreme za julij, k večjem za oktober. Od kod to? Spričo velikanski vročini, ki je prejšnji teden vladala po Ameriki, Franciji in Rusiji, smo že pred tednom izvajali, da se bo to maščevalo. In se nismo motili. Najprvo so bili velikanski viharji v Ameriki, potem so zašli tudi v naše dežele. V Bukovini n. pr. so bili že prejšnji teden veliki nalivi z vničujočimi povodnjami; zdaj se isto čuje o velikih vremenskih izgredivih na Ogrskem. V noči od torka na sredo pa so se zopet pojavili znaki večjih elementarnih izgrediv. Če tudi se ti dogodki vrše daleč izven naših krajev, vendar imajo po značnih tokih neposreden vpliv tudi na vreme in podnebje v naših krajih.

Izgnubljeno. G. Anton Brozovič, črkostavec je zgubil včeraj na Vodnikovem trgu denarnico s srednjo vsoto denarja. Pošten najditelj naj jo odda proti primerni nagradi v našem uradništvu.

Spored II. zleta sokolske župe „Ljubljana I.“

v Kavaniku — 16. julija 1911.

Zvečer 15. julija:
Ob pol 9. uri sprejem br. tekmovalcev in sodnikov na kolodvoru.
Ob 9. uri a) bratski sestanek, b) seja tekmovalnega sodniškega zbora; oboje v prostorih „Društvenega Doma“.

Dopoldne 16. julija:
Ob 5. uri a) tekma vrst in posameznikov, b) posebna tekma posameznikov.
Ob pol 9. uri sprejem Sokolstva na kolodvoru.
Ob 9. uri tekma društev in odsekov v skupnih prostih vajah.
Ob 10. uri skušnje v prostih vajah za popoldnanski nastop a) naraščaja, b) članstva, c) ženskih tel. odsekov, d) župne skupine.
Ob pol 12. uri sprevod.

Popoldne:
Ob pol 4. uri **javna telovadba:**
1. Proste vaje župnega obrtnega naraščaja.
2. Orodna telovadba članstva z enkratno menjavo orodja.
3. Proste vaje s kiji ženskih telovadnih odsekov.
4. Orodna telovadba župnega obrtneg naraščaja (brez menjave).
5. Telovadba boljše vrste župe Gorenjske, Ljubljanske in Ljubljana I.
6. Proste vaje članstva.
7. Župna skupina.
8. Nagovor.
Ob pol 6. uri ljudska veselica. Sodeluje celotna „Slovenska“ Filharmonija.

Najnovejša telefonska in brzojavna poročila.

Kongres slovanskih časnikařev v Belgradu.

Belgrad, 11. julija. (Izv. poročilo „Jutra“). Včeraj dopoldne je bil zaključen oficijelni del kongresa slovanskih časnikarjev. Kongres je zaključil predsednik z željo, da se slovanski časnikarji prihodnje leto zopet snidejo na slovanskih tleh in da se pogovore o nadaljnjem delu. Ključ vsem kongresistom na svidenje. Časnikarji prirede navdušene ovacije predsedništvu za krasno uspeli kongres. Nato so časnikarji prisostvovali defiliranju belgrajske posadke pred dvorom povodom kraljevega godu. Celotno mesto je proslavilo ta dan s posebnimi slavnostmi. Popoldne so bili časnikarji sprejeti od kralja v posebni audienci. Kralj je nagovoril zastopnike vseh slovanskih narodov. V imenu Slovencev je kralja pozdravil Andrej Gabršček. Pred dvorom so časnikarji zapeli „Hej Slovani“. Potem so odšli skupaj s posebnim vlakom v Topčider, kjer se je vršila velika narodna slavnost. Zbrano ja bilo tam celo mesto, najvišji dostojanstveniki in nešteto naroda, ki je prirejal slovanskim časnikarjem burne ovacije. Bila je to iz najlepših slavnosti, kar jih je videl Topčider. Danes se odpeljejo kongresisti s posebnim parnikom na dvodnevni izlet po Donavi, da si ogledajo srske kraje.

Pogajanja se nadaljuje.

Dunaj, 12. julija. Danes je ministrski predsednik baron Gautsch nadaljeval pogajanja z voditelji raznih parlamentarnih strank. Ponoval jim je iste zahteve, o katerih je že včeraj govoril drugim strankam. Dopoldne je konferiral z dr. Sušteršičem, ki je vzel njegove predloge na znanje in izjavil, da se bo izrekel o njih šele potem, ko se bodo slovenski klerikalci konstituirali. Nato je Gautsch konferiral z Italijani. Ti so odgovorili, da bodo uravnali svoje stališče napram vladi po njenem postopanju glede italijanske pravne fakultete. Gautsch je izjavil, da je popolnoma izključeno, da pride italijansko vseučilišče še v poletnem zasedanju zbornice na dnevni red, pač pa je Italijanom zagotovil, da bo vprašanje rešeno v jesenskem zasedanju zbornice. Potem je Gautsch razpravljal s predsednikom bivšega poljskega kluba, poslancem Szarskim. Konferenca je imela le informativen značaj, ker poljski klub dosedaj še ni konstituiran. Pogajanja s Poljaki se bodo nadaljevala v soboto, ko se bo poljski klub definitivno konstituiral. Popoldne je ministrski predsednik sprejel jugoslovansko delegacijo dr. Rybaja, dr. Laginja in dr. Ivčevića. — Jugoslovanska delegacija je izjavo bar. Gautscha glede parlamentarnega programa vzelo na znanje in izjavila, da se bo o tem posebej posvetovala s svojimi ožjimi somišljeniki. Jugoslovanska delegacija je povdarjala, da je napram novi vladi brez vsakega predsodka, ker je baron Gautsch pokazal že preje — svoje simpatije napram Jugoslovanom. Poslanici so se dotaknili tudi političnih, šolskih in gospodarskih vprašanj za Dalmacijo in Primorje. Gautsch je odgovoril, da bo vedno podpiral upravičene zahteve Jugoslovanov. Sploh so dobili Jugoslovani pri Gautschu jako ugoden utis. Popoldne je Gautsch še konfiriral z rusinsko delegacijo — poslancom baronom Vasiljkom in dr. Lewichian, ki sta formulirala zahteve Rusinov. Jutri se prično pogajanja s predsednikom nemške socialne demokracije dr. Adlerjem, predsednikom češke socialne demokracije Nemcem in nemškim „Nationalverbandom“. Parlamentarna situacija je danes še popolnoma nejasna, ker nobena stranka še ni zavzela svojega končnega stališča. Poletno zasedanje zbornice bo jako kratko. Nato se bodo po parlamentarnih počitnicah pričela pogajanja glede delavne večine. **Srbska centralna banka v Sarajevu.** Sarajevo, 12. julija. Srbski kapitalisti so vložili na vlado prošnjo glede ustanovitve srske centralne banke v Sarajevu z osnovno glavnico 6 milijonov kron. Vlada je prošnjo odklonila. Radi tega vlada med bosenskimi Srbi velikansko razburjenje. Vsi listi

pozivljajo bosenske srske poslance, naj takoj takoj ko bo skličan bosenski sabor stopijo v najostrejšo opozicijo proti vladi.

„Domovina“
posreduje pri oddaji primernih stanovanj za dijake. Zato prosimo vse one stranke, ki imajo oddati dijaška stanovanja, da javijo to čimpreje odboru društva; ravnotako se lahko obračajo starši dijakov do društva, ki bode njihovim željam radevolje ustreglo. — Pojasnila daje profesor Ant. Jug, Ljubljana, Dalmatinova ulica 3./I.

Lastnik in glavni urednik Milan Plut.
Odgovorni urednik dr. Ivan Lah.
Tiska „Učiteljska tiskarna“ v Ljubljani.

Mali oglasi.

Hiša ceno naprođaj s 6 stanovanji v sredini mesta poleg cerkve Sv. Florijana. Poizve se pri magistratnem slugu Bevcu od 8. do 9. ure dopoldan in vsak dan popoldan na Dolenjski cesti št. 50. 399/6—4

Lepa, novo meblovana mesečna soba s posebnim vhodom se takoj odda. Kje: pove uprava „Jutra“. 224/4—6

Blagajničarka išče službe, najraje v kakem hotelu ali kavarni. Ponudbe na Podružnico „Jutra“ Sp. Šiška. 255/2—1

Pritlična hiša v Sp. Šiški št. 32. je na prodaj. Poizve se v gostilni pri Kočarju. 404/4—1

6 kamnitih bangerjev z vratmi vred prodaja takoj za vsako ceno Bučar, Stari trg št. 9. 249/3—1

Damsko kolo in dvoje harmonike ena na 4 vrste, druga hromatična se ceno prodaja. Poizve se v Florijanski ulici št. 20. 390/2—2

Po zelo znižani ceni prodaja radi preselitve v lastno hišo M. Krističič in Bučar. 212/x 7

Lepo poletno stanovanje (vila) na Bledu, 5 sob, kuhinja, lepo opremljena veranda, senčnat vrt se takoj odda. Vila se tudi ceno prodaja. Naslov pove uprava „Jutra“. 258/3—1

Spretna šivilja se sprejme takoj. Kje, pove uprava „Jutra“. 259/3—1

Sokolski kroj se ceno prodaja. Naslov pove upravnštvo „Jutra“.

Prvi in edini slovenski zasebni trgovski tečaj
Fran Gärtner.
Ljubljana, Turjaški trg št. 2. I. nadstropje.

Zavod je edino slovensko zasebno trgovsko izobraževališče, ki ima priznane najboljše teoretično in praktično izvežbane moči.

Tečaj traja 10 mesecev.
Šolsko leto 1911/12 se prične dne 2. oktobra 1911.
Vpisovanje je dne:
15. in 16. julija od 9. do 12. ure dop.
in od 2. do 6. ure popoldne.

Sprejemajo se samo gojenke, ki so dovršile 8. razred ljudske ali 3. razred maščanske šole. Le izjemoma se sprejmejo gojenke, ki so dovršile z odličnim uspehom 7. razred in ki napravijo vsprejemni izpit.

Refletantke naj se zglaš v spremstvu staršev ali njih namestnikov, ter prinesejo s s seboj zadnje šolsko izpričevalo.

Zavod je v praktičnem in zdravstvenem oziru najmoderneje opremljen. (Zavod se preseli s 1. avgustom t. l. v Gosposko ulico št. 8. t. j. hišo v kateri je bil dosedaj internat „Mladika“, popreje „Višja dekleška šola“).

HOTEL EUROPA BLED

P. n. izletnikom na Bled in letovičarjem se priporoča

Hotel, „EUROPA“

2 minuti od železniške postaje Bled moderno prevrejen, 40 sob, kopelj, 2 veliki verandi s krasnim razgledom na blejsko jezero in planine, 2 salona, sobe z balakoni.

Zmerne cene!

Češka in dunajska izborna kuhinja. Češko in domače pivo.

Špecialiteta:
::: Garantirano pristna vina :::
iz veletrgovine z vinom Rudolfa Kokalja v Kranju. Dolenjska in bizeljska vina, ljutomerzan, pikerčan, istrska in dalmatinska vina oppolo in chianti v steklenicah i. t. d.

Na naročilo skupni obedi. Preskrbijo se vozovi na vse kraje.

Hotel „EUROPA“

Meblovana soba se odda Ilirska ulica 21. II. nadst. 6 vrata. 409/1—1

Malo rabljeno žen-ko in moško kolo ter decimalna tehnična se ceno prodaja. Kje, pove „Prva anončna pisarna“. 410/x—1

Nova hiša, tri sobe, dve kuhinji je na prodaj. Rožna dolina št. 239. 407/6—1

Pivovarniška zaloga išče starejšo moč za mala dela, (pripravno za penzionista). Ponudbe pod „Penzionist“ Prva anončna pisarna. 408/1—1

Blagajničarka

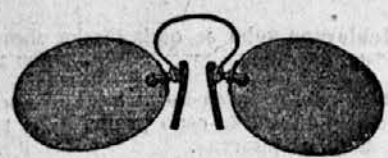
ob enem dobra prodajalka se takoj sprejme. Biti mora zanesljiva, ter imeti nekaj kavicje ker ima prevzeti neko na novo upeljano modno in konfekcijsko trgovino. Ponudbe pod „Blagajničarka“ na „Prvo anončno pisarno“.

V Zajčevi restavraciji in kavarni

„Razgled“
je vsaki popoldan in zvečer
KONCERT

s petjem, ob nedeljah tudi tamburiranje brez vstopnine ter navadnih cenah.

!!!! 2 !!!!
krasni hišici
popolnoma novi, skupaj stoječi, ena obstoji iz dveh sob, kuhinje in obokane kleti, druga tik nje iz eno sobe in kuhinje ter lepim vrtnom vrt se takoj odda. Vila se tudi ceno prodaja. Naslov pove uprava „Jutra“. 258/3—1
:: Otona Smitka ::
Novo mesto, Kandija.

Edini oblastveno izprašani
optik in strokovnjak
K. JURMAN
Ljubljana, Šelenburgova ul.

LOKAL

v obsegu 5 x 6 1/2 m na zelo prometnem kraju v Ljubljani se odda s 1. avgustom eventuelno tudi z opravo, pripraven je za vsako trgovino, ali pisarno. Istotam se odda lep hlev za 2 konja, šupi in skladišče. Naslov pove „Prva anonimna pisarna“.

Stanovanje

s tremi sobami, kabinetom itd. se takoj odda pod Rožnikom, Večna pot 242.

Enonadstropna hiša

z velikim vrtom ter celo vrtno opravo, 5 minut iz mesta se prostovoljno proda. Naslov pove upravništvo „Jutra“.

L. J. Fröhlich

sobni slikar in pleskarski mojster, dekoracije, napisi in cerkveno slikarstvo
Ljubljana, Hrenova ulica 17.
Poštno-hranilnični račun št. 67.626.

Nova vila

v Zgor. Šiški, na jako lepem razgledu se odda v najem

eni ali več strankam, eventuelno se tudi proda po jako ugodni ceni. —

Anton Remec, Sp. Šiška
Brivska ulica 264.

Svetovno mojstrstvo v urarski industriji iznajdeno.

Prevzete edine prodaje me je postavilona stališče, da za 2-90 K nudim elegantno 14 kar Double zlato švicarsko uro. Ista ima 36 urno dobro ideoče kolesje s sidrom. Nagradna znamka je električnim potom s pravim zlatom prevlečena. Gre precizno 4 leta, za kar tudi jamčim. 1 kom. 2 90 K 3 komadi 7-50 K. Ker se neugajajoče premenja, ali se lahko nazaj dobi, je naročilo popolnoma brez rizike. Pošiljam samo po povzetju.

ST. KESSLER, svetov razpošiljalnica
Krakov, Avstrija št. 132.

2 nova moderna Seifert - biljarda.

Novo urejena

Kavarna „Central“

na sv. Petru nasipu 37
je vso noč odprta.

Solidna postrežba.

Slav. občinstvu se toplo priporoča s spoštovanjem

Štefan Miholič,
kavarnar.

2 nova moderna Seifert - biljarda.

Kupujte „JUTRO“

Izvod samo 6 vinarjev.

„JUTRO“ se prodaja v Ljubljani po 6 vinarjev

v naslednjih tobakarnah:

Južni kolodvor, na peronu.

Državni kolodvor.

Blaž, Dunajska cesta.

Sever, Krakovski nasip.

Pichler, Kongresni trg.

Češark, Šelenburgova ulica.

Dolenec, Prešernova ulica.

Fuchs, Marije Terezije cesta.

Mrzlikar, Sodna ulica

Šubic, Miklošičeva cesta.

Zupančič, Kolodvorska ulica.

Pirnat, Kolodvorska ulica.

Šenk, Resljeva cesta.

Kotnik, Šiška.

Tivoli, na žel. prel. pri Nar. domu

Košir, Hišlerjeva ulica.

Stiene, Valvazorjev trg.

Sušnik, Rimska cesta.

Ušeničnik, Židovska ulica.

Kleinsteln, Jurčičev trg.

Wislak, Gosposka ulica.

Kustrin, Breg.

Tenente, Građaška ulica.

Velkavrh, Sv. Jakoba trg.

Sitar, Florjanska ulica.

Blaznik, Stari trg.

Nagode Mestni trg.

Kanc, Sv. Petra cesta.

Treo, Sv. Petra cesta.

Kušar, Sv. Petra cesta.

Podboj, Sv. Petra cesta.

Elsner, Kopitarjeva ulica.

Blizjak, Bohoričeva ulica.

Remžgar, Zelena jama.

Svetek, Zaloška cesta.

Jamšek, Tržaška cesta.

Štravs, Škofja ulica.

Likar, Glince.

Sterkovič, Dunajska cesta

Klančnik, Tržaška cesta.

1860 Ustanovljeno 1860

M. DRENIK

Ljubljana, Kongresni trg 7.
Predtiskarija, Risarski atelije.
Plisiranje. Kufriranje. Montiranje.
Tamburiranje in vezenje na roko.
Največja zaloga ženskih ročnih del
in vsakovrstnega materiala.

Zaloga telovadskih oblek.

Znanja naročila se točno izvršujejo.

OLYMPIA-CRÈME

Lepota ženskega
lica je ključ, ki
odpira mnoga in
mnoga vrata!

Lepo in belo lice

kakor tudi gladke in nežne roke podaja brez dvoma
blagodišča krema brez maščobe

OLIMPIA

pripravljena na poseben način iz najfinejših in najneškodljivejših sestavin. Radi spretno kemične spojitve se porablja

OLIMPIA

suha krema tudi kot najboljšo milo. — Cena malemu lončku K 1-20, velikemu K 2.—. — Glavna zaloga v
lekarni Trnkóczy v Ljubljani.

Učiteljska tiskarna, Frančiškanska ulica št. 8.

registrovana zadruga z omejenim jamstvom

priporoča svojo bogato zalogo najnovejših tiskovin za šole, krajne šolske svete, županstva in druge urade. — Tiskarna sprejema vsa v tiskarsko in litografsko stroko spadajoča dela ter jih izvršuje točno, okusno in po solidnih cenah. — Tiskanje šolskih knjig in časopisov.

Lastno založništvo.
Muzikalije.

Telefonska št. 118.

Najmodernejšše črke.
Litografija.

Poštne hranilnice št. 76.307.

C. kr. priv. občna zavarovalnica Assicurazioni Generali v Trstu.

Ustanovljena leta 1831.

Največja zavarovalnica avstro-ogrske države

Ustanovljena leta 1831.

Glavni zastop v Ljubljani, Marijin trg, Sv. Petra cesta št. 2, v lastnem domu.

Zavaruje zoper požar na poslopih, pohištvo in blagu, tatinski vlom, škode vsled prevažanja, poškodbo zrcal in zvonov. — Na življenje in za doto v vseh mogočih sestavah. — Tekom leta 1910. zavarovalo se je 19.215 oseb za kapital nad 155 milijonov kron na življenje. — Družba je izplačala za škode nad 1018 milijonov kron. Premoženje družbe znaša nad 392 milijonov kron.

Del. glavnica:
K 5.000.000.

Ljubljanska kreditna banka v Ljubljani.

Rez. fond nad:
K 610.000.

Stritarjeva ulica št. 2.

Podružnice v Spljetu, Celovcu, Trstu, Sarajevu in Gorici.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun ter jih obrestuje od dne vloge po čistih 4 1/2 %.